

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

OM
DR. OLAF CARLSEN'S

„Christian Malbech
og Søø”

AF

H. G. OLRIK

**OM DR. OLAF CARLSEN'S
„CHRISTIAN MOLBECH OG SORØ“**

ANMELDELSER I SORANER-BLADET
XVII, Nr. 8; XVIII, Nr. 3; XXII, Nr. 2.

H. G. OLRİK

OM DR. OLÅF CARLSEN'S
„CHRISTIAN MOLBECH
OG SORØ“

I—III

TAASTRUP
1937

Christian Molbech og Sorø.

En ny Bog af Dr. *Olaf Carlsen*.

Den 8de Oktober 1933 bliver 150-Aarsdagen for Christian Molbechs Fødsel i det Hus i Sorø, som med Rette bærer hans Slægts Navn. Og skønt han ikke opfylder nogen af de Betingelser, der efter historisk Sprogbrug kræves for at betegne ham som Soraner — han har ikke frekventeret nogen Skole i Sorø, fordi der simpelthen i hans Læretid ingen var, og han blev ikke Lærer ved den, som oprettedes dør, da han forlængst havde faaet andet Kald i Livet — kom Sorø dog til at spille en stor Rolle i hans Tilværelse. Om den var saa stor, som Dr. *Olaf Carlsen* vil hævde i Forordet til den Monografi over Christian Molbech, hvis 1. Del nu i Sommer er udkommet paa Levin & Munksgaards Forlag, maa staa hen, til Arbejdet er afsluttet. Overfor P. L. Møller, der har udtalt, at man ved at kaste Blikket tilbage over Molbechs Liv og Gerning kun øjner „en uendelig Steppe, besaaet med utallige Bog- og Bladtitler, men intetsteds opdager en Horisont, hvor Blikket kan finde Støtte og Hvile“ (Christian Molbech, et Litteraturbillede, i P. L. Møllers Kritiske Skizzer, 1847, S. 155), vil Carlsen nu gøre gældende, at man „ved Studiet af Molbechs Liv og Forfatterskab hurtigt vil finde en Horisont, der ved nærmere Betragtning hvælver sig over det Sted, hvor hans Vugge stod, og hvortil han bestandig vendte tilbage, saavel i Livet som i sit Forfatterskab.“

Og Dr. Carlsen gør sig al mulig Flid for at dokumentere denne Paastand; han viser paa Grundlag bl. a. af utrykt Kildestof, hvorledes Sorø — og Sorø taget i videste Forstand: Egnen, Menneskene, det historisk betydningsfulde og det landskabelig skønne Sorø — bestandig var Genstand for Chr. Molbechs inderligste Følelser og man kan sige: Dyrkelse, men det lader sig ikke nægte, at i hvert Fald denne 1. Del af Bogen om Chr. Molbech og Sorø nærmest er en med stor Omhu tilvejebragt Samling af Kildesteder, for det Forfatteren vil godtgøre — uden at man egentlig føler sig helt overbevist om, at han ved Vejs Ende kan faa Stoffet til at klinge fuldtonende sammen som et Bevis for sin Paastands Rigtighed. Der er jo adskillige, for hvem Sorø paa lignende Maade som for Chr. Molbech har været Alfa og Omega, og som gennem deres Liv har godtgjort dette — og om hvem andre vil føle det som en ganske anderledes solid Kendsgerning end man netop gør det m. H. t. Christian Molbech, der ganske vist er baade født og begravet i Sorø, har skrevet meget om Sorø og deri erklæret Stedet sin Kærlighed, men som ingenlunde (i hvert Fald ikke nærværende Anmelder bekendt) i Gerningen har bevist, at Sorø var mere end en netop smuk Morgenhimmel, som en Gang har hvælvnet sig over hans derefter andetsteds tilbragte og af mange andre Interesser opfyldte Liv.

Imidlertid — fortsat Udredning af Æmnet: Chr. Molbech og Sorø, vil maaske ændre dette; i 1. Del er Forf. kun naaet frem til Tiden før 1822, og Chr. Molbech døde først 1857; der er altsaa langt frem endnu. Foreløbig noterer man sig i Dr. Carlsens lille Bog adskillige Detailler af Interesse saaledes

Redegørelsen for Molbechs Afhandling „Et Brev fra Sorø“, trykt 1808 i Nyeste Skilderie af Kiøbenhavn Nr. 79—96 med dens Forhistorie og Virkning for flere af hans Samtidige, og, i et følgende Kapitel, Beretningen om Molbechs uengældte Ungdomskærlighed til Apoteker og Postmester Kleins Datter Lise i Sorø. Derimod savner man, skønt Materiale dertil sikkert maatte findes, en dybere Redegørelse for hans Forhold til Moderen, fra hvis

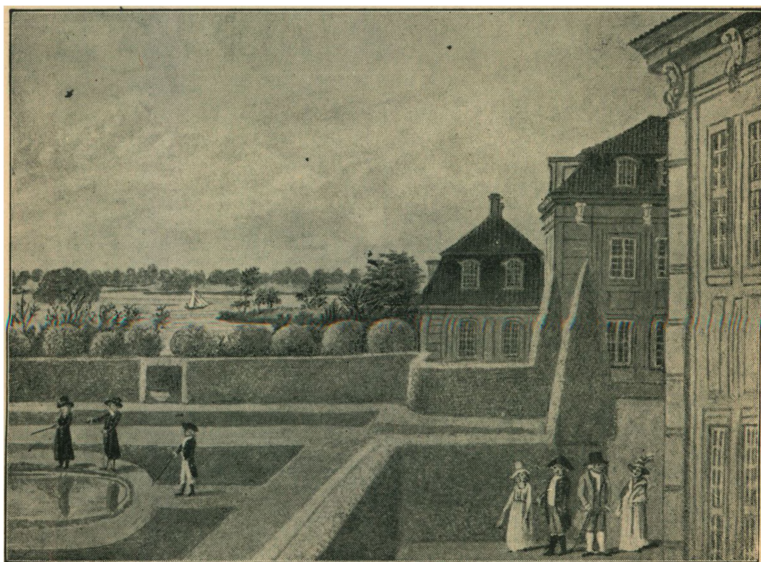
„Molbechshus“ c. 1790.
Akvarel tilhørende Sorø Skole.

ekscentriske Karakter og Mentalitet Sønnen sikkert har arvet adskilligt af det, der bestemte hans egen Ejendommelighed og fremkaldte Broderen Carl Frederiks Sindssyge.

Det er en ikke let Opgave, Dr. Carlsen har taget sig paa, saafremt han trøster sig til at vende den gængse Opfattelse af Chr. Molbech til en, skal vi sige: mere sympatisk. Muligt er det jo, at Løfte-

stangen hertil maa hentes fra Molbechs Forhold til Sorø; han har selv, ved sin litterære Virksomhed, udvirket, at Rigtigheden af P. L. Møllers Opfattelse af ham endnu den Dag i Dag vistnok deles af de allerfleste af dem, der endnu beskæftiger sig med Chr. Molbech. Smukt er det da, at den yngre Soraner vil gøre sit til at stille sit gamle Bysbarn i et nyt og bedre Lys.

hgo.

Parterrehaven syd for Akademibygningen.
I Baggrunden „Molbechshus.“
Maleri fra o. 1800.

Christian Molbech og Sorø.

Bogen om en Sorø-Slægts
Sorger og Skuffelser.

Del II af Dr. *Olaf Carlsens* Molbech-Bog er nylig udkommet paa Levin & Munksgaards Forlag og vil utvivlsomt blive læst med Interesse — ikke blot af alle Soranere og alle Sorø-Interesserede. Den omfatter et forholdsvis kort Tidsrum, hovedsagelig kun 10-Aaret efter Akademibygningsens Brand i 1813, men er en for *Familien Molbech* meget bevæget Periode, hvori dens nære Tilknytning til Sorø kom til at tilføje Familien, ikke mindst dens mandlige Medlemmer, den gamle Professor selv og hans to lærde Sønner, *Christian* og *Carl Frederik* bitre Sorger — saa bitre, at de fremskynkede Faderens Død og skaffede den yngste af Sønerne paa Sindssygeanstalten efter at have ødelagt hans Hjem og hans Livsgerning — medens Forholdene for stedse afskar den ældste af dem fra at blive knyttet til det Sted, han elskede saa højt.

Vil man efterforske den egentlige Kilde til al denne Elendighed, der i en Romanforfatters Haand vilde kunne afgive Stof til en taarepersende, af alle voldsomme Sindsbevægelser overmættet Skæbneroman, vil man finde, at des Pudels Kern er det uheldige Valg af Ægtefælle, daværende Repetent *J. C. Molbech* traf, da han i 1782 knyttede sin Skæbne til den braunschweigske Mamsell *Philippine*

Tübell, hvis urimelige Temperament og sluttelige Forfald til ubehersket Brug af narkotiske Midler gjorde hende lige uegnet til Hustru og Moder. Dr. Carlsen omtaler hende særdeles skaansomt, og sandsynligvis har hendes Omgivelser ikke kunnet og i hvert Fald næppe villet se Sandheden i Øjnene. Det kan man nu, mere end 100 Aar efter, roligt gøre, og man kunde af Hjertet ønske for den Molbechske Slægt, at hun var død i Barselsengen efter at have født sin ældste Søn (der nær var kommet til Verden paa Bøgholmen i Sorø Sø) eller dog i hvert Fald, mens hendes Børn endnu var ganske smaa, thi et af hendes uhyggelige Karaktertræk var det, at hun gjorde megen Forskel paa disse Børn og bl. a. ikke yndede Sønnen Carl Frederik, hvilket senere i væsentlig Grad blev medvirkende til hans Vanskæbne som Lektor i Sorø. For moderne Arvelighedsforskning vil det være et interessant Studium at udforske og paavise den Ulykkesspire, der saa kraftigt udviklede sig i denne Familie; en Vanskelighed bestaar i, at der hidtil vistnok ikke er fremdraget noget om Professorinde Molbechs Ascendens. Thi det er sikkert i denne, at Kimen ligger baade til Sønnernes ualmindelige Aandsevner og til de Sindsformer, der gjorde Christian til ikke lidt af en Særling og Carl Frederik til en afgjort Psykopat, medens der næppe kan være synderligt at søge herom hos den ikke stærkt begavede, skikkelige, norskfødte Professors Forfædre af den jævreste Middelstand.

Elendigheden i det fattige Professorhjem i Sorø med den gamle, ret udelige Familiefader og den forfaldne Moder kommer paa det grølleste frem, da Professoren afskediges ved Genoprettelsen af

det nye Akademi, mens Sønnen Carl Frederik ansættes som Lektor, og Direktionen for Universitetet og de lærde Skoler begaar den ufattelige Hensynsløshed at jage Professorfamilien ud af den Embedsbolig, den har beboet i Sorø i henved 40 Aar (i

Christian Molbech.
Tegnet i Rom 1820 af C. A. Jensen.

den Pavillon, der ved et af Skæbnens spydige Luner den Dag idag kaldes „Molbechshus“) — til Fordel for den ringest kvalificerede af de nye Lektorer, Artilleriløjtnant L. A. Rothe, som imidlertid havde den usvigelige Fordel at være Brodersøn af

et af Universitetsdirektionens Medlemmer. Selve Samtiden bedømte visselig ikke dette Forhold skaansomt. „Hvor smerter det“, hedder det i et Brev af 27. Septbr. 1824 fra den i Sorø boende Baronesse Louise Güldenchrone født Bülow til Chr. Molbech, „at se en Olding maatte vige for den yngre, mindre fortjente Mand, som med ublu Fordringer driver den gamle, Gravens Rand nær, ud af hans lykkelige [!] Bo, fordi dette behager ham bedre end et andet; en oprørende Uretfærdighed og et maadeligt Exempel for den opvoksende Yngling [o: den soranske Ungdom], som vel gør sine stille Betragtninger.“ Det er Universitetsdirektions-Medlem, Konferensraad Andreas Bjørn Rothe, som faar dette Skudsmaal naglet til sine brave Forældres Navn, og med det vil den gamle Slyngel vandre over i Eftertidens Bedømmelse af et selv under Enevælden sjælden ondartet Eksempel paa Nepotisme. Ogsaa paa Lektor L. A. Rothes Omdømme kaster det fremdragne Forhold — som iøvrigt allerede *Peder Hjort* har gjort til Genstand for meget aabenhjertig Omtale — en styg Skygge, men heller ikke den daværende Amtmand i Sorø, Paul Chr. Stemann, der kunde have afbødet de Rotheske Rævestreger, eller I. P. Mynster i hans fejge Forsømmelse af at handle retsindigt gaar uskadt ud af Sagen.

Paa den, der læser Dr. Carlsens meget nøgterne og omhyggeligt dokumenterede Fremstilling af Universitetsdirektionens Behandling af Professor Molbech og hans arme Familie — den optager hele 3. Kapitel eller mere end Halvdelen af samtlige denne Bogs Sider — kan dette ikke undlade at gøre det stærkeste Indtryk. Man bliver hed ved Tanken om

den departementale Følelseløshed overfor disse ulykkelige Menneskers hele Velfærd. Det er, som om man ser en ond Person med en Kæp rode op i nogle stakkels værgeløse Dyrs fattige Rede — de løber fortvivlede og pibende omkring, aldeles uforstaaende overfor denne ufattelige Ubarmhjerlighed, der jager dem bort fra det eneste Sted i Verden, de bryder sig om. Det forekommer den, der skriver disse Linier, at være længe siden, han i dansk Personalhistorie har læst noget lignende i

Kirkepladsen i Sorø og Hovedbygningen
under Opførelse i 1825.
Maleri af Augusta Stemann.

Retning af uhyggelige „menneskelige Dokumenter“, som disse halvthundrede smaa Sider. Dr. Carlsen skal have Tak for sit Arbejde med at udrede denne sørgelige Sag saa udførligt, at den, som engang har læst derom, ikke let vil glemme dens bitre Lære om menneskelig Gemenhed.

Øjemedet med Dr. Carlsens Bog er jo iøvrigt et andet: at vise Chr. Molbechs nære Tilknytning til Sorø og den Betydning, dette Sted har haft for

ham, saa at det, som i Bogens 1. Del hævded, danner Horisonten for hans Liv og Gerning. Vi ytrede ved Omtalen af 1. Del nogen Tvivl om, hvorvidt det vilde lykkes Forf. at vende den gængse Opfattelse af Molbechs Ejendommelighed i nærværdig Grad, med andre Ord: gøre ham mere sympatisk, mere menneskelig — vise ham som noget mere end et Bogmenneske, en sær, knurrende, ofte uligevægtig, utilgængelig om end ingenlunde ulidenskabelig men i hvert Fald lidet elskværdig Natur. Det skal da indrømmes, at Chr. Molbech har været fyldt af en varm og oprigtig Kærlighed til dette Sted, til dets gamle Historie, dets Skønhed og de Minder, som for ham knyttede sig dertil. Det er en ubestridelig smuk Side af hans Sindelag, men alligevel — vi er endnu ikke helt omvendte; endnu har vi ikke trods al det nye og interessante, Forf. har fremdraget, faaet Øje paa det, som afgørende kan dreje vor Opfattelse af denne meget ejendommelige Person og Litterat, uhyre produktiv, bitter, bidsk og mærkelig gold trods al sin Skriven Bøger og Breve.

Ja, kunde det oplyses, at han i 1823 havde givet Rævepelsen, Konferensraad A. B. Rothe en haardt tiltrængt korporlig Revselse til Tak for hans Mishandling af Molbechs gamle Forældre — eller at han havde givet Lektor-Løjtnanten L. A. Rothe et eftertrykkeligt Spark ud af anstændige Personers Kreds — hvor vilde det have virket paa vor Dom om ham, hvor vilde man glæde sig over et saadant ureflekeret, mandfolkeagtigt Udslag af ærlig Harm. Men Chr. Molbech gør i denne, hans Mandigheds-Prøvelses Stund ingenlunde noget saadant taabeligt og udmærket. Han skriver — thi Pennen er hans rette Vaaben, og dertil er intet

at sige — et alvorligt, et velskrevet, et for Modtageren højst ubehageligt Brev om Sagen, dateret 11. Juni 1823, til Universitetsdirektionen — som naturligvis, for visse Aarsagers Skyld, ikke besvarer Skrivelsen. Han synes derefter at have givet I. P. Mynster et skarpt Skud for Boven i Form af et Brev, der ikke nærmere gengives af Dr. Carlsen, men som øjensynlig har berørt Mynster særdeles ilde, uvant som denne højtidelige Herre var med, at nogen turde lægge sig paa tværs af ham. Men da Mynster beklager sig over det slemme Brev, slaar Molbech straks Contra, undskylder sin „lidenskabelige Forvildelse“ i Formen, hvad Mynster tager for en Undskyldning ogsaa af Realiteten — og dermed er Sagen endt, for Chr. Molbechs Vedkommende, medens hans gamle Fader faa Maaneder efter — den 2. Februar 1824 — dør af Sorg og Universitetsdirektionsmedlem, Konferensraad A. B. Rothe d. 16. Maj s. A. hædres med Dannebrogordenens Kommandørkors.

Maaske kunde Chr. Molbech, paa Sæt og Vis ikke gøre mere; Dr. Carlsen taler om hans „Kampnatur“, men naar alt kommer til alt, var han jo en lille Mand, og det Middel, han med sin Skrivefærdighed kunde have brugt (og som f. Eks. en P. A. Heiberg ikke vilde have forsømt!): at forelægge Sagen for Offentligheden — det turde han vel ikke bruge. Og heraf flyder, at nærværende Anmelder altsaa fremdeles ikke kan skifte Mening om Chr. Molbech — hvor gerne han end vilde vise den flittige og dygtige Sorø-Forsker, Dr. *Olaf Carlsen*, denne Venlighed.

Men tager vi ikke fejl, er der endnu et Bind igen af Bogen om Chr. Molbech og Sorø — maaske vil *det* ændre vor Opfattelse. *H. G. Orlík.*

Christian Molbech og Sorø.

Olaf Carlsen: Christian Molbech og Sorø. Del III. Levin & Munksgaard — Ejnar Munksgaard. København 1937.

Da Dr. *Olaf Carlsen* i 1932 udsendte 1. Del af den nu afsluttede Monografi, var hans Opgave — saaledes fremsatte han den selv — at undersøge, om det var rigtigt, naar *P. L. Møller* i 2. Bind af sine *Kritiske Skizzer, 1847*, vilde hævde, at man „ved at kaste Blikket tilbage over hans [Molbechs] Liv og Gerning kun øjner en uendelig Steppe, besaaet med utallige Bog- og Bladtitler, men intetsteds opdager en Horizont, hvor Blikket kan finde Støtte og Hvile.“ Herimod trøstede Dr. Carlsen sig til at kunne paavise (se Forordet til 1. Del), at man „ved Studiet af Molbechs Liv og Forfatterskab hurtigt vil finde en Horisont, som ved nærmere Betragtning hæver sig til en Himmel, der hvælver sig over det Sted, hvor hans Vugge stod, og hvortil han bestandig vendte tilbage, saavel i Livet som i sit Forfatterskab.“ Stedet er naturligvis Sorø, og herfra er det altsaa, at Chr. Molbechs Verden gaar — og vender tilbage.

Nu er det straks rigtigt, at den i ydre Forstand gør det; han fødtes i Sorø den 8. Oktober 1783, og siden 28. Juni 1857 hviler hans Støv paa Sorø Kirkegaard nær ved hans tidligt bortkaldte Ungdomselskedes, *Lise Kleins*, Grav. Han var endda

nær bleven Sorø-Borger paa sine gamle Dage — havde faaet Lyst til at købe eller leje den Gaard paa Søgade, der i 1816 havde huset Fru *Frederikke Dannemand* under hendes soranske Eksil, og hvor i nærværende Anmelders Sorø-Aar Overlærer Will. Michelsen boede. Men Fru *Johanne Molbech*, født *Langberg*, var i 1851 ikke videre lysten efter at begrave sig i Sorø (hvor hun dog flyttede ned efter Mandens Død og sad Enke i tyve Aar), og der blev intet af — maaske ogsaa det lykkeligste for

Alléen ved Klosterporten i Sorø.
I Baggrunden „Molbechshus.“

Litografi af N. Grove efter H. Harder's Maleri fra 1852.

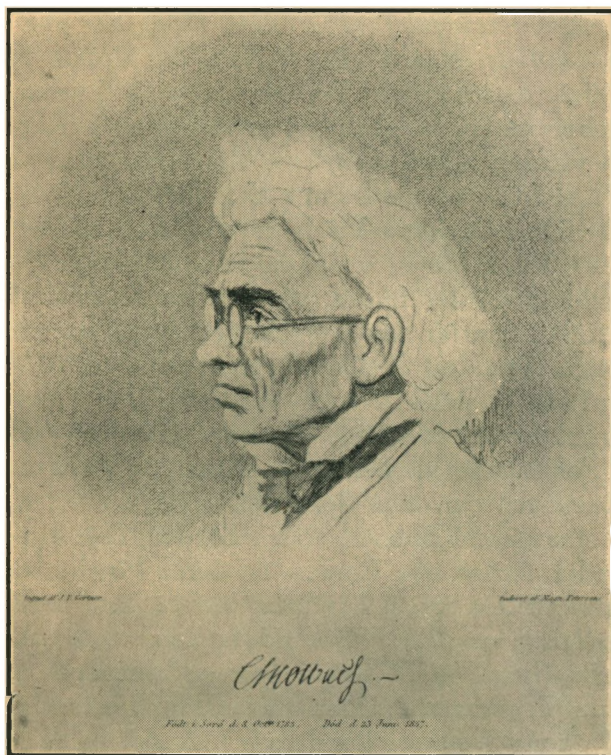
den gamle Sorø-Enthusiast, thi paa sine gamle Dage at opnaa den Lykke, man et Liv igennem har efterstræbt, bliver for de allerfleste et Fantom. En ulykkelig Kærlighed er en, der ikke bliver tilfredsstillet ved at komme til at eje den eller det, man elsker højest, er som oftest den aller lykkeligste — den mest ideale, i hvert Fald!

Og derfor kan det vistnok ogsaa med Føje siges om Molbech, at han med Hensyn til Sorø var og

blev en lykkelig — altsaa: en aldrig tilfredsstillet Elsker. Dr. Carlsen har faaet Ret. Han har ført Beviset for, at der *var* en Horisont over Chr. Molbechs Liv, som virkelig fik og havde og bevarede Karakteren af en Himmel, og for hvis Skyld han stred mandelig, da det ikke gik saadan med det kære Sted, som *han* syntes det burde gøre. Det var en ganske uegennyttig Kamp, han her førte i Tiden før Christian VIII's Død, og den bliver ikke mindre agtværdig, fordi han holdt ganske afgjort paa den Hest, der ikke kunde og ikke burde vinde Løbet — den gamle „akademiske“ Kæphest, der baade før og navnlig siden er blevet redet af talrige, trofaste Sorø-Elskere, og hvis Genfærd endnu rider (thi Rollerne er byttede om) flere end een endnu levende Soraner.

Samvittighedsfuldt og systematisk udvikler Dr. Carlsen i dette afsluttende Bind, hvorledes Chr. Molbech i Skrift og i Tale, i underdanige, private Breve til Monarken og i trykte Pjecer med flammende Ord til sine Medborgere kæmpede for sin Tanke: Bevarelsen af en Aands-Højborg i Sorø, et Akademi i ret Forstand — men dog ogsaa en Skole, altsaa i Virkeligheden Opretholdelsen af *Mallings* og *Engelstotts* Sorø-Idé, blot i udvidet Skikkelse for Akademiets Vedkommende. Man maa unægtelig her beundre den gamle Sorø-Vens Iver; her har han i hvert Fald vist sine Meningers Mod, og den, der ikke før har kunnet finde noget videre tiltalende ved denne gamle al for flittigt skrivende og bidske Mand, maa bøje sig og give Dr. Carlsen Ret: set i Forholdet til Sorø ender Molbech med at blive os sympatisk — ufortalt hvad han saa er paa andre Felter, som der ikke her skal dvæles

ved. Saadan er det gaaet Anmelderen — og saadan vil det antagelig gaa andre; Dr. Carlsen har ikke skrevet sin Molbech-Bog forgæves. Det er — for at blive i de gamle Memoirers Stil — gaaet mig, som det gik den musedy Kamma Rahbek, der

Christian Molbech.

endogsaa holdt en Smule af Mus i Spjellerup Præstegaard. Og som andre, hvem det er gaaet paa samme Maade, vil jeg fremtidig se med noget blidere Øjne paa det besynderlige Gravmæle for Chr. Molbech og hans Søn Chr. K. F. Molbech paa

Sorø Kirkegaard. Maaske vil jeg mest gøre det, fordi jeg ved, at Lise Kleins Støv nu er uadskilleligt blandet med hans, der i Døden vilde hvile ved hendes Side — men har vi ikke netop Lov til heri at se noget mere end en romantisk Grille? er det ikke i Virkeligheden et rørende Symbol paa en Bliven-eet med selve det Sted, der var det eneste, hvor engang alt var, som det skulde være — det, hvorfra min Verden gaar og hvortil jeg stræber at vende tilbage, maaske med flere Ar end vunden Ære, men hvor det altsaa skal være sødt at hvile og sove ind i Evigheden.

Dr. Olaf Carlsens Værk er med sine 127 + 136 + 207 Sider blevet en af de mest udførlige Sorø-Monografier, der findes, og man bør sige ham Tak derfor. Bogen er saa grundig gjort, med saa mange nyttige Noter og et godt Register, at den vil blive et af de Kildeskrifter til Sorøs Historie i det 19. Aarhundrede, adskillige vil have Gavn og Glæde af. For mange vil denne tre Binds Bog være et nyt Vidnesbyrd om, hvor Sorø dog spiller en stor Rolle for sine gamle Sønner, som i Stedets Historie bestandig finder nye Emner for deres Forskertrang. Denne Skole er i Sandhed blevet sine Sønners Kærlighed og Ære. Der sidder ikke mere mange lærde Mænd og Digtere i Sorø og skriver til dette Steds Berømmelse, men der sidder bestandig en Del gamle Soranere rundt om i Landet og gør det. Molbech og hans Meningsfæller lige ned til vore Dage var saa utilfredse med, at Akademiet nu bare blev en Gymnasialscole som saa mange andre og dermed hørte helt op med at være et dansk Aandscenter. De kunde vel heller ikke vide bedre — saa lidt som P. L. Møller i 1847 kunde vide alt

om Molbech og hans Livs og Gernings Horisont. Siden da er Aandslivet i Danmark i ret udstrakt Grad decentraliseret; der forfattes, skrives og digtes ogsaa udenfor København og Sorø (ja heller ikke Aarhus med sit Universitet er Jyllands eneste aandelige Stapelstad) — de moderne trafikale Forhold har gjort det muligt at være Aands-Menneske baade i Skelskør og Aalborg, om man da ellers har Betingelser derfor. Og hvad Sorø angaar, da synes de fleste af os dog, naar det kommer til Stykket, at dette dejlige Steds *bedste* Tid oprandt, da man slap af med den akademiske Herlighed. Vi ser nu, hvad Molbech ikke saa og ikke kunde se, og blev han kaldt til Live idag og fik sat sig grundigt ind i vore Dages Sorø-Væsen, vilde han sikkert ikke græde akademiske Taarer over den Udvikling, det berømte Kloster har faaet.

Til Gengæld vil vi altsaa fremtidig se noget anderledes paa Christian Molbech. Vi faar en hel Del mere at vide om ham, ja for hans Sorø-Sinds Skyld holder vi ligefrem lidt af ham.

Og dette skal være *Olaf Carlsen* til Ære —

H. G. Olrik.

Om det her gengivne Billede af Chr. Molbech som gammel, gælder, at Sønnen, Chr. K. F. Molbech, i sin Tid, S. XIV i Forordet til den af ham i 1883 udgivne Brevveksling mellem Chr. M. og Karen Margrethe [Kamma] Rahbek, har lyst et formeligt Anathema derover. Han lader med Bogen følge Gengivelsen af et af C. A. Jensen i 1820 tegnet Portræt af Faderen, gengivet her i Soraner-Bladet, XVIII. Aarg., No. 3 for Marts 1933 ved Anmeldelsen af Dr. Carlsens Molbech-Bog, 2. Del, og siger, at dette „er det eneste virkelig autentiske Portræt, der eksisterer. Thi et mange Aar senere, uden hans

Vidende og imod hans Villie tegnet — eller, som han selv udtrykte sig stjaalet — Billede, der er mangfoldiggjort ved Radering, er saa langt fra at gjengive det ejendommelige Aandsudtryk i hans Physiognomi og hans sjæfulde Blik, at det snarere fortjener at kaldes Karikatur end Portrait." Nu er Sønnen maaske her en Smule ubillig af lutter Kærlighed til Faderen, thi nogen Karikatur er det af J. V. Gertner — efter Sagnet under en Bogauktion — tegnede, af Magn. Petersen senere raderede Profil-Portræt dog visselig ikke. Det er derimod særdeles karakterfuldt, og selv om Dr. Carlsen — maaske af lutter Pietet overfor Chr. K. F. Molbechs sønlige Følelser! — ikke har villet have det med i sin Bog, saa synes det dog at være paa sin Plads her, hvor vi kun refererer. Det er kun formindsket en Smule for at svare til Bladets Klumme; i Westergaards Fortegnelse over danske Portrætter har det Nr. 7968.

hgo.

